

ALESSANDRO BAUSSMERTH

DINASTIA VULTURILOR

CORINT
BOOKS

—2018—

Cuprins

Prolog	7
Duminică în Barletta.	11
O naștere neobișnuită.	18
Furtună deasupra muntelui Galgano	35
Copilăria unui împărat orfan.	38
Cum se conduce un imperiu	62
Dezordinea germană.	74
Spadasinul student la Medicină.	90
Bianca Lancia și Frederic al II-lea.	103
Medicul devine și diplomat	107
O cruciadă câștigată fără sânge	112
Jocuri duble	121
Omul de încredere al împăratului.	128
Statuia	134
Un medic salernitan la curtea Aragonului.	142
Șantajul calabrez	151
Medicul spadasin.	154
'Ndrangheta	162
Un spion la curtea lui Batu-han.	167
Negocieri....	180
Alte negocieri....	187
Manfred și Giovanni.	197
Legenda împăratului cel bun	215
Spectacol de sunet și lumină	218
Moștenirea lui Frederic al II-lea	236

Manfred și împlinirea blestemului	248
Viața secretă a bancherului di Lauria	261
Loialitatea se plătește scump	275
Cum se prăbușește o lume	283
Intrigi și spionaj.	294
O dispariție misterioasă	304
Obiceiuri bizantine, obiceiuri siciliene.	315
Carol d'Anjou și jocul destinului.	332
Vecerniile siciliene.	341
Cum dispare un om căutat.	351
Executorul testamentar al ultimului Staufen.	371
Metamorfoza africană.	386
De o parte și de alta a Atlanticului	402
Modificări climatice	425
Iarnă australă	432
Alte modificări climatice	446
Deriva civilizațiilor	454
Cum se construiesc alianțe.	464
Imperiul atacă	470
Frederic și împăratul.	480

Duminică în Barletta

A vionul survola Apeninii, zguduit de rafalele unui vânt puternic. Furtuna stârnită dinspre Marea Tiraniană împiedicase coborârea spre Roma. Pe ecranul din mijlocul tabloului de comandă, punctele luminoase se stingeau treptat. Pilotul căuta înfrigurat orice pistă disponibilă. Vocele din cască refuzau pe rând cererea de aterizare. În cele din urmă, colegii din Bari îi dădură acceptul.

Așezat comod la clasa *business*, Francesco di Lauria privea livezile de măslini. Dedesubt, pământul avea o culoare albă-cenușie. Clădirile fermelor păreau abandonate. Aparatul de zbor se apropia de sol, pierzând tot mai repede din altitudine. Aripile argintii vibrau puternic. Bărbatul cu ochii verzi strânse între degete mânerul fotoliului. O senzație dezagreabilă îi umpluse brusc stomacul. Deodată, în fața ochilor îi apărură peretele din piatră albă flancat de turnuri drepte. Un fulger îi aruncă gândurile în copilărie. Cunoștea forma aceea octogonală.

În aceeași clipă, botul aeronavei începu să se ridice. Năluca dispăru. Rândurile de viță-de-vie stăteau aliniate asemenea unui regiment de gardă. Calmul reveni în sufletele pasagerilor. Survolară țărnul Adriaticii, apoi aterizară lin.

Aeroportul din Bari era pustiu. Duminică după-amiază, italienii evitau călătoriile. Câțiva polițiști cu fețe plictisite cercetau chipurile pasagerilor. Arhitectului i se făcuse foame. În drum spre ieșire, descoperi o cafenea cochetă și comandă o

tartă cu dovlecei. Ratase întâlnirea cu inițiatorul proiectului. Tastă numărul din Roma. Celălalt telefon era pe caseta de înregistrare. Lăsa un mesaj și accesează pe internet un taxi. La sfârșit de săptămână, legăturile aeriene erau proaste, iar o noapte petrecută în tren nu îl inspira deloc. După câteva minute, un Mercedes argintiu opri în fața peronului. Șoferul ridică bagajul și îi deschise portiera din spate cu un gest elegant. Bărbatul între două vârste avea o ținută distinsă. Timbrul vocii degaja o siguranță aparte, specifică oamenilor educați. Francesco zâmbi la gândul unei conversații plăcute. Drumul spre Barletta urma să fie relaxant.

— Călătorie de afaceri?

Oglinda lunetei încadra ochii șoferului. Cei doi se priviră mai multe secunde în tăcere. O atmosferă ireală pusese stăpânire pe întregul habitacul. Trecură pe lângă o salină cu apă de mare. Spre orizont se zăreau câteva coline întunecate.

— Da. Am de reglat o afacere din trecut.

Pasagerul ezită o clipă, apoi continuă cu o voce stinsă:

— ... un trecut îndepărtat.

Limuzina aluneca ușor, iar de afară nu pătrundea niciun zgomot. Două mașini de carabinieri îi depășiră lent. Erau echipaje de escortă. Girofarurile semnalizau tăcut. Imaginea părea derulată cu încetinitorul. Francesco întoarse capul și zări în dreptul său o dubă de penitenciar. Ferestrele fumurii erau protejate de un grilaj gros, cu aspect medieval. Apariția neașteptată îl făcu curios. Încercă să distingă ce se afla dincolo de geamul blindat. O pereche de mâini încătușate se agita amenințător. Nu reuși să distingă chipul deținutului.

Arhitectul își îndreptă privirea spre țărmul mării.

— Cunoști Barletta?

— Cu siguranță! Am copilărit acolo.

— Doresc să înnoptez într-un loc discret. Nu am chef de lume, mobilier comun și zâmbete formale. Poate ai vreo inspirație... Ceva în orașul vechi.

Șoferul își întoarse, o clipă, capul spre bancheta din spate. Încerca să zărească ceva care nu se reflectase în oglindă. Zâmbi mulțumit și își lăsă mâna dreaptă să alunece pe volan.

— În spatele domului există o casă cu curte interioară. De pe terasă, se pot admira castelul, biserica și marea. Din când în când, proprietarul închiriaza apartamentul unor persoane recomandate. Aveți de urcat însă câteva trepte. Nu există lift.

— Propunerea sună interesant. Ai fost de multe ori în castel?

Din față nu veni niciun răspuns. În dreapta drumului apărură un tablou dezolant. Zeci de saci pentru menaj erau abandonți în așteptarea unor gunoieri. În jurul lor se formase o baltă întunecată.

— M-am jucat ani de-a rândul în șanțul de apărare. Am reușit de câteva ori să mă strecur până în temniță.

— L-ai văzut cumva și pe Frederic?

Întrebarea fu însoțită de un zâmbet enigmatic.

Soarele se înclinase spre apus, luminând puternic zidul fortăreței. Piatra albă oboșea ochii privitorului. Nu se vedea niciun vizitator. Briza rece legăna coroanele pinilor-umbrelă. Dinspre oraș răzbăteau țipete de copii.

Francesco di Lauria se îndreptă cu pași nesiguri spre poarta castelului. Apăsă mânerul greu din fier. În față îi răsări o curte largă, ascunsă pe jumătate în umbră. În afara paznicului retras într-o gheretă, locul părea pustiu. La baza zidului se înșirau mai multe basoreliefuri. Reprezentau fragmente de istorie din epoci diferite. Bărbatul căuta ceva. Zări în stânga o galerie care cobora în întuneric. Câteva becuri ascunse creau o atmosferă ireală, aruncând vizitatorul brusc în trecut. La capătul opus al

coridorului, văzu o statuie înconjurată de un halou gălbui. Un joc de lumini și umbre scotea și mai mult în relief trăsăturile dure ale unui bărbat cu diademă. Se apropie încet de bustul mutilat. Nu puteai ști dacă personajul zâmbea sau rânjea cinic. Istoricii bănuiau că ar fi o reprezentare chiar din vremea sa a lui Frederic al II-lea Hohenstaufen, singura care supraviețuise timp de opt sute de ani.

Arhitectul își încrucișă brațele și privi îndelung chipul straniu. Simți că avea în față un amestec de om și demon. Cu bărbia întoarsă spre dreapta, împăratul părea că urmărește ceva în depărtare. Instinctiv, ochii vizitatorului se îndreptară în aceeași direcție.

Văzu o galerie micuță, cu un singur exponat. Porni curios spre pata de lumină. Mozaicul din sticlă aurită reprezenta capul unei împărătese bizantine. Coroana semăna cu cele purtate în Răsărit, la curtea basileilor. Sticla arunca reflexe asemănătoare unor ape în mișcare. Pe măsură ce detaliile deveneau mai clare, chipul stilizat parcă prindea viață. Zâmbetul frumoasei femei plutea misterios, tulburând gândurile privitorului.

Francesco își închise pentru câteva clipe pleoapele. În fața ochilor alergau imagini din alte timpuri: o încoronare fastuoasă, galere izbite de valuri, un palat arabo-normand înconjurat de ape. Alături de împărăteasă, se găsea un bărbat cu părul roșu, al cărui chip rămânea mereu ascuns. Arhitectul simți dintr-odată că nu mai este singur. Întoarse capul și zări la dreapta o siluetă ascunsă în penumbră. Era o femeie. Ținea într-o mână un carton peste care desena linii întunecate. Fără să-l privească, necunoscuta rosti pe un ton grav:

- Maestrul grec s-a întrecut pe sine. Este o piesă unică.
- Mâna în care se afla creionul continua să se miște repede.
- Pare vie, nu-i așa?

Bărbatul rămase nemișcat. Timbrul vocii modulate îi invadase mintea. Emoții de mult uitate îi rătăceau prin suflet. Încet, o stare de bine îi cuprinse tot corpul. Șopti fără să vrea:

— Constanța de Aragon este fascinantă!

Femeia ridică brusc capul.

— Ați recunoscut-o?

Francesco di Lauria se simți adânc tulburat. În fața sa se găsea o frumusețe neobișnuită. Tânăra semăna leit cu chipul de pe mozaic. Copleșit de ceea ce vedea, clipi de mai multe ori, încercând să-și recapete stăpânirea de sine. Împărăteasa în carne și oase îl fixa cu niște ochi strălucitori. Avea un obraz oval, marcat de câteva linii ferme. Întreaga făptură îl vrăjea. Până în ziua aceea nu mai întâlnise o astfel de femeie. Era ceva ireal!

— Domeniul în care lucrez m-a ajutat să cunosc foarte multă lume.

Ezită puțin, apoi continuă:

— Oameni din prezent și oameni din trecut.

Un zâmbet sălbatic alunecă o clipă peste chipul desenatoarei. Tânăra se uită apoi la ceasul-brățară și anunță pe un ton calm și liniștit:

— S-a făcut târziu! Bătrânul paznic ar fi în stare să încuie poarta și să ne lase aici. Haideți să ieșim!

Ajunși pe puntea care lega fortăreața de oraș, arhitectul întrebă pe un ton neutru:

— Îmi permiteți să vă invit la o înghețată? Pasiunea dumneavoastră pentru mozaicuri mi-a stârnit curiozitatea.

Tânăra se opri la capătul podului. Strânse mapa în brațe și se întoarse spre necunoscutul îmbrăcat într-un costum de culoare deschisă. O cravata Ascot asortată cu gust îi scotea în evidență trăsăturile rasate. Era un bărbat înalt, cu părul negru. Câteva șuvițe albe îi dădeau o prestanță aparte. În ciuda

eleganței gesturilor, degaja o anumită siguranță proprie conducătorilor. Cei doi rămaseră nemișcați. Fiecare încerca să pătrundă în gândurile celuilalt. Ochii lui Francesco o fascinau pe Chiara Abbadelli. În spatele petelor de smarald se deschidea o lume pe care o cunoscuse în trecut. Simți cum se topește într-un val de căldură.

Deasupra castelului, pescărușii se răsuceau în bătaia vântului rece. Chiara se înfioră o clipă, apoi rosti încet:

— În apropiere se află cel mai bun cofetar din oraș. Dacă sunteți cunoscător al artei, veți avea ocazia să degustați o înghețată deosebită.

Francesco di Lauria răsfoia încet schițele. Piesă cu piesă, descoperea în spatele liniilor un stil original. Fragmentele de piatră păreau însuflețite. Atinse fără să vrea coala cu vârful unui deget. Dorea să simtă relieful ascuțit.

Ridică ochii spre tânăra artistă și întrebă în șoaptă:

— Vă pasionează trecutul dinastiei Staufen?

— Trecutul, dar și prezentul.

Un bărbatul scund se apropie de masă în tăcere. Pe o tavă simplă ducea două cupe din metal cu pereții aburiți. Ornamentele lipseau.

Căzut pe gânduri, arhitectul luă o lingură din crema răcoritoare și o înghiți încet. Tânăra cu părul arămiu închise ochii și se lăsă în voia aromelor.

Deodată, un fulger lumină încăperea. Becurile se stinseră brusc. Din bucătărie se auziră mai multe glasuri furioase. Probabil un scurtcircuit topise unul dintre cabluri.

Seara se lăsase peste străzile înguste. Din loc în loc, câte un felinar solitar împrăstia o lumină galbenă, liniștitoare. Alături de Francesco, Chiara pășea încet, cu mapa sprijinită de spate. Purta blugi și era încălțată cu adidași.

— Restaurez un mozaic al fortăreței San Galgano. A fost descoperit recent. Ploile torențiale din toamna trecută au surpat un zid adăugat de angevini. Bănuiesc că Frederic a pus chipul Constanței în fiecare cetate pe care a construit-o. Găsise în regina aragoneză jumătatea sa. Ea l-a format. Toate legendele ne vorbesc despre savanții printre care a crescut la curtea din Palermo, o lume a înțelepților, în care femeile aveau doar rol decorativ. Realitatea este cu totul alta. Construcția intelectuală a celebrului conducător, viziunea sa despre o lume ideală și chiar și misterele pe care le-a lăsat moștenire sunt oglinda unei alte personalități, una feminină.

Francesco se opri la capătul străzii. În fața lor, peretele domului lucea tăcut, păzit de câteva garguie înnegrite de timp. Proiectoarele amplificau contrastul dintre lumină și întuneric. Atinse cu degetele ornamentul zoomorf și zâmbi.

— Soarta a făcut în așa fel încât să nu aterizez la Roma. Am pornit spre Barletta, căutând ceva nedeslușit. Se pare că, în viață, nimic nu este întâmplător. Conduc un proiect de reconstrucție a castelelor fredericiene. Sunt convins că întâlnirea noastră are un scop.

Tăcu câteva clipe, apoi întrebă cu un ton familiar:

— Mergem să mâncăm ceva? Mi s-a făcut foame.

O naștere neobișnuită

*L*a curtea regelui Siciliei, o pereche de tineri se juca prin grădina cu portocali. Râsul zglobiu al fetei în-tărâta simțurile băiatului. Constanța sări cu ușurință zidul de piatră care mărginea șanțul cu apă. Își ridică fusta deasupra genunchilor și străbătu în fugă canalul, împrăștiind în jur stropi argintii. Cu toate că era cu un an mai mare decât mătușa sa, Wilhelm nu se putea mișca la fel de iute ca ea. Era îndesat și avea picioare scurte. De curând, umbra unei mustăți castanii începuse să-i schimbe trăsăturile. Până să ajungă în dreptul porții, năluca dispăruse. Înciudat, moștenitorul tronului se hotărî să-și caute tovarășa de joacă în iatacul femeilor. Cu câteva luni în urmă, regele îi interzisese să mai intre în acel loc. Tre-cuse timpul copilăriei, iar bărbații nu aveau ce căuta în spațiul destinat domnițelor.

La mijlocul lunii august, o căldură sufocantă învăluia Palatul Regilor Normanzi. Perdelele de in atârnavu inerte în dreptul ușilor și al ferestrelor. Aerul încremenise. Gărzile stăteau adăpostite la umbră, iar clădirea părea părăsită.

Tiptil, adolescentul pătrunse în camera răcoroasă. Pe jos zăcea rochia mătușii sale. Prin țesătura de mătase care încon-jura patul descoperi trupul gol al celei cu care obișnuia să se joace de atâția ani. Gura i se uscă dintr-odată. Crescuseră împreună. Învățaseră să citească pe aceeași carte, se bătuseră parte în parte, înotaseră împreună, se ascunseseră în lăzile de haine, spre disperarea doicilor care îi aveau în grijă. Astăzi însă, ceva se

schimbare. O căldură ciudată îi ardea măruntaiele, iar sute de furnici îi alergau pe coapse. Inima îi bătea nebunește. Se strecură lângă trupul alb și atinse cu vârful degetelor unul dintre sâni. Constanța clipi de câteva ori, nedumerită. Deschise apoi ochii mari și, dintr-o singură mișcare, își strânse genunchii la piept, privind îngrozită în jur. Măinile nepotului o înveleau în zeci de mângâieri. Încercă să strige. O gheară îi sugruma însă gâtulejul. Cuvintele tânărului o amețeau într-un vârtej nebun. Simți cum mustața fină îi strivea buzele. Se sufoca. Își desfăcu brațele, încercând să se agațe de ceva, apoi deveni dintr-odată moale și leșină.

Incestul ținu câteva luni. Relația dintre cei doi tineri nu atrase însă atenția nimănui. Regele fiind bolnav de gută, curtenii aveau alte preocupări. Dintr-un joc al sorții, Constanța de Altavilla venise pe lume prea târziu. Timpul ei trecuse. Tatăl, regele Roger al II-lea, murise cu puțin timp înaintea nașterii ei. Curând, rămase și fără mamă. Crescuse la o curte stăpânită de fratele ei vitreg, un bărbat slab și capricios. Prietenia cu prințul moștenitor îi dăduse șansa să se instruiască alături de învățații timpului. De mică fusese atrasă de poemele latine. Vorbea fluent greaca, provensala și latina. Avea o frumusețe aparte. Părul arămiu, strâns în două cozi groase, îi încadra fața ovală pe care sclipeau ochii mari, întunecați. Era suplă și se mișca grațios, asemenea dansatoarelor orientale. Îndrăgea asinii și căinii. Obişnuia să asiste la turniruri cu câte un cățel mic în brațe.

Apoi, totul se sfârși pe neașteptate. Regele muri într-o noapte, iar Wilhelm deveni noul stăpân al insulei. A doua zi, după încoronare, nepotul își chemă mătușa în sala tronului. Chipul i se transformase peste noapte. Un licăr straniu îi sclipea între pleoape. În calitate de suveran, îi porunci să se călugărească. Prințesa nu mai putea rămâne la curte. Avea să devină abatesă

la o mănăstire și să își sfârșească zilele printre cărți și psalmii lui Hildegard von Bigen¹. Putea să-și ia și câinii cu ea.

* * *

Măicuțele stăteau cu ochii ațintiți asupra străchinilor goale. Așteptau binecuvântarea abatesei. Era zi de post și urmau să primească o porție de linte. Bucătăreasa obișnuia să înnobileze mâncarea cu ierburi aromatate. În grădina ei creșteau tot felul de plante; unele vindecau suferințe, altele încântau palatul gurii.

Sprijiunită într-o cârje episcopală, călugărița făcu semnul crucii, apoi șopti câteva cuvinte pentru sine. De cincisprezece ani conducea micuța turmă adăpostită în mănăstirea ctitorită de tatăl ei. Zestrea cu care intrase în așezământ se terminase de mult. Donațiile erau puține. Trăiau din mila păstorilor care treceau spre Palermo. Ultima furtună dădămasese acoperișul bibliotecii. Trebuia să coboare în primul sat să ceară ajutor. Surorile nu se pricepeau la tâmplărie.

Liniștea încăperii fu risipită de mai multe lovituri în poartă. Clopotul de la intrare se zbătea fără oprire. Abatesa își îndreptă spatele și rămase nemișcată. Într-un târziu, clipi de două ori și se ridică în picioare. Ajunsă în dreptul vizetei, privi ceata de călăreți. Curteni îmbrăcați în haine scumpe erau însoțiți de un episcop acoperit de praf.

— Deschideți! Aducem un ordin din partea regelui!

Stegarul descălecă și scoase din tolbă un pergament sigilat. Îngenunche respectuos și înmână sulul cenușiu. Cu fața încremenită, Constanța privi însemnele regale, apoi chipul înaltului prelat. Întoarse spatele delegației, încuie poarta și se retrase în capelă. Rândurile frumos caligrafiate îi alunecau prin fața

¹ Hildegard von Bigen (1098 – 1179), călugăriță germană din secolul al XI-lea. A compus muzică sacră și este autoarea primelor lucrări medievale despre științele naturii și medicină (n. a.).